

Αναστάσιος Γ. Λεβέντης (1901-1978)

του Δρα Ανδρέα Τηλλυρίδη

Συμπληρώθηκαν πριν μερικές μέρες δέκα χρόνια από το θάνατο του Μεγάλου Εθνικού Ευεργέτη της Κύπρου και του Ελληνισμού, Αναστάσιου Γ. Λεβέντη. Το όνομά του συνδέθηκε άμεσα τόσο με τον τόπο της καταγωγής του όσο και με τις χώρες όπου ανάπτυξε την επιχειρηματική του δραστηριότητα την Αφρική, τη Γαλλία, την Αγγλία Δεν πρόκειται στο σημερινό μου άρθρο να γράψω τη βιογραφία του, αλλά θα προσπαθήσω από τις λίγες φορές που τον συνάντησα να δώσω την προσωπική μου μαρτυρία για την προσωπικότητα και την προσφορά του.

Βέβαια, ο Αναστάσιος Λεβέντης δεν ανήκει στην τάξη των συνηθισμένων ευεργετών του Έθνους, και έτσι, εκείνοι που τον γνώρισαν περισσότερο σαν ευεργέτη τους δεν τον ξεχνούν. Θυμάμαι όταν τον πρωτοείδα στο γραφείο του στο Παρίσι - φοιτητής τότε- ήταν η πρώτη φορά που του μιλούσα από κοντά και γνώριζα τα πλούσια αισθήματα της ψυχής του που τα χαρακτήριζε η απλότητα, η ευγένεια, η καλωσύνη, η μετριοφροσύνη, η αυταπάρνηση.

Ήμουν κι εγώ τότε, τη μέρα που τον συνάντησα και συνομίλησα μαζί του ένας άσημος, φτωχός φοιτητής. Κι όμως μπόρεσε εκείνος ο Μεγάλος ευεργέτης του Έθνους να καταδεχθεί να με δει και να συνομιλήσει μαζί του. Εκείνος ο Αναστάσιος Λεβέντης, ξεκίνησε φτωχός νέος από το χωριό του, την Πέτρα έγινε ένας από τους πιο πλούσιους ανθρώπους του κόσμου, αλλά διατήρησε μέχρι και το τέλος της ζωής του την αγάπη του για κάθε τι που είχε σχέση με τον τόπο

της καταγωγής του και ό,τι ήταν Ελληνικό. Δεν ξέχασε ποτέ το πως ξεκίνησε και μου διηγότανε τις περιπέτειες και τους αγώνες του, τους μόχθους και τις αγωνίες του για να φθάσει εκεί που έφθασε. Κι όλα τα έλεγε με τόση μετριοφροσύνη χωρίς καμμία μεγαλομανία ή περιαιτολογία. Στο τέλος μου ζήτησε μια χάρη: Να προσεύχομαι γι' αυτόν. Αυτό ήταν που μου έκανε τη μεγαλύτερη εντύπωση:

Ασφαλώς ο Αναστάσιος Λεβέντης πρόκοψε και τίμησε τον τόπο του όχι μόνο γιατί ήταν ένας σπάνιος δημιουργικός επιχειρηματίας που εργαζότανε με μεθοδικότητα, με ευθύτητα, δικαιοσύνη και ειλικρίνεια, αλλά γιατί περισσότερο η κινητήρια και εμπνευστήρια δύναμή του ήταν η βαθειά του πίστη και ευλάβεια στο Θεό. Αναγνώριζε ότι όλος αυτός ο υλικός πλούτος που είχε δεν του ανήκε αλλά πίστευε ότι ήταν Εκείνου που τον βοήθησε να τον αποκτήσει και συνεπώς έπρεπε να τον διαθέσει σε έργα φιλανθρωπίας.

Ο Θεός του χάρισε πολλά τάλαντα κι εκείνος, με τιμιότητα και δικαιοσύνη, τα αύξησε όχι με λόγια και για τον εαυτό του, αλλά με έργα και για τους άλλους. Μιμήθηκε τον Κύριο στην πορεία του πάνω στη γη και έγινε ευεργέτης και αγκάλιασε πλήθος νέων που τους ευεργέτησε. Το δώρο αυτό που του χάρισε ο Θεός, το διέθετε με ξεχωριστή σεμνότητα και ταπείνωση για το καλό των συνανθρώπων του, για τα «κοινά». Οι πλούσιες προσφορές του και οι πράξεις του σ' όλους

τους τομείς που βοηθούσε ήσαν χωρίς αντάλλαγμα.

Κάποτε, στο πολυφημισμένο και παγκοσμίου κυκλοφορίας περιοδικό READERS DIGEST γράφτηκαν τα πιο κάτω αξιοπρόσεκτα για τις δραστηριότητες του Αναστάσιου Λεβέντη.

«...Σήμερα ο μεγαλύτερος συναγωνιστής της UNITED AFRICA είναι ένας Έλληνας ονόματι Α. Λεβέντης, του οποίου τα μοντέρνα γραφεία εις το ΛΑΓΟΣ σφύζουν από ζωή και εμπορική κίνηση. Ο θρύλος της εξαπλώσεως της τεραστίως εμπορικής επιτυχίας του συναγωνίστου αυτού Έλληνας λέγει ότι οι μαύροι της Δυτικής Αφρικής, με ειδικά τύμπανα στέλνουν μηνύματα εις ολόκληρον την χώραν λέγοντας «Αγοράζετε μόνο από τον Λεβέντη. Είναι δικός μας άνθρωπος».

Αναγνώριστη πανανθρώπινη από τον τρόπο με τον οποίο εργάστηκε, και σαν τίμιος επιχειρηματίας απόκτησε την εμπιστοσύνη όλων των φυλών και των χρωμάτων... Αγαπούσε το επάγγελμά του και το θεωρούσε μάλιστα σαν ένα λειτούργημα της αποστολής και της προσφοράς του σ' όλους τους ανθρώπους. Και η ουσιαστική αυτή συμμετοχή του και οι αγώνες του - είχαν σαν επιστέγασμα την επιτυχία των στόχων του για μια πανανθρώπινη δικαιοσύνη και διακονία. Εργατικός ο ίδιος από την αρχή της σταδιοδρομίας του έγινε παράδειγμα προς μίμηση όπου για τον εαυτό του εφαρμόζεε αυστηρότητα και στους υπαλλήλους του - ήταν ο επιεικής, ο συνεργάτης τους...»

Ο Αναστάσιος Λεβέντης ήταν απόφοιτος μιας μεγάλης και σπάνιας σχολής - της ανθρωπιάς - όπου με ζήλο και μόχθο πήρε το πιο σπουδαίο πτυχίο - του ανθρώπου. Έτσι έμαθε στο σχολείο αυτό να αγωνίζεται, να εργάζεται με τιμιότητα και μόχθους και,

τέλος, να νικά και να γνωρίζει όλες τις άλλες αξίες που σφράγισαν όλη του την ζωή. Έμαθε «πώς να ελευθερώνεται ο άνθρωπος από τον θεσμό της περιουσίας του». Πράγματι έγινε πλούσιος με την εργατικότητά του, την ζωντανία και τον δυναμισμό του. Δεν τον ενδιέφερε η καλοπέραση η δική του ή των συγγενών του, αλλά εκείνη του ανθρώπου. Έζησε μια πολυκύμαντη και αποφασιστική ζωή, μόχθησε και αγωνίστηκε σκληρά όπου, στο τέλος, κατέκτησε το εμπόριο μέσα σ' ένα θρίαμβο.

Πέρα όμως από όλες τις επιτυχίες, τα πλούτη και τις δόξες ο Αναστάσιος Λεβέντης παραμένει άνθρωπος. Και ήταν αυτός ο ολοκληρωμένος τύπος του ανθρώπου που μαζί με τα άλλα ψυχικά του χαρίσματα και τις αρετές αναδεικνύεται μεγάλος διδάσκαλος της γενναιότητας, της αξιοπρέπειας και της φιλανθρωπίας. Αλλά ήταν και ο άνθρωπος με σπάνια ανεκτικότητα και υπομονή. Ήταν προσηνής, ευγενής, ευπροσήγορος προς όλους ανεξαιρέτως, τους αδύνατους και τους ισχυρούς, σώφρονας και οξύνους, όπου το τέλος ενέπνεε εμπιστοσύνη και σεβασμό προς όλους.

Ήταν αμετακίνητος και αγέρωχος στις αρχές του, γνήσιος και πηγαίος στα αισθήματά του. Πίστευε ότι με τη υπομονή που ήταν η κορυφαία των αρετών του θα είχε ηρεμία πνεύματος σε ώρες δύσκολες και αναβρασμού. Αθόρυβος και μετριόφρονας όπως ήταν πάντα μας θυμίζει τα λόγια του Αβραάμ Λίνκολν και που του ταιριάζουν άμεσα: «Μ' αρέσει να βλέπω έναν άνθρωπο περήφανο για τον τόπου όπου ζει, μ' αρέσει να βλέπω έναν άνθρωπο να ζει με τέτοιο τρόπο ώστε ο τόπος του να υπερηφανεύεται για κείνον».

Τί άλλο μπορούσε ν' αγαπήσει πιο